

תת"ע (באר שבע) 8744-03-24 - מדינת ישראל נ' תאמר מסאלחה

תת"ע (באר-שבע) 8744-03-24 - מדינת ישראל נ' תאמר מסאלחהשלום באר-שבע

תת"ע (באר-שבע) 8744-03-24

מדינת ישראל

נגד

תאמר מסאלחה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בבאר-שבע

[17.11.2024]

כבוד השופט רועי בראון

החלטה

בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין

הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

1. על פי האמור בכתב האישום, לנאשם יוחסה עבירה של נהיגה ברכב עליו נמסרה הודעת איש שימוש ע"י שוטר

שהינו בוחן תנועה בניגוד לתקנה 308 (ד) לתקנות התעבורה.

2. הדיון בעניינו נקבע ליום 21.05.24 והנאשם קיבל זימון לדיון בהזמנה לדין שקיבל מידי השוטר.

3. הנאשם לא התייצב לדיון על אף שזומן כדין ונשפט בהעדרו על ידי כב' השופטת אושרת בר ביום 21.05.24

4. ביום 05.08.24 הגיש המבקש באמצעות בא כוחו בקשה לביטול פסק הדין בו טוען כי הדוח אבד ועל כן לא ידע

אודות הדיון, ואילו ידע היה מתייצב.

כמו כן, טען ב"כ המבקש כי האחרון לא קיבל את גזר הדין לידי, וכי עשוי להיגרם לב"כ עיוות דין באי קבלתה של

הבקשה ובמתן עונש אשר אינו הולם. לגופו של עניין טען כי לא ידע שרישיונו אינו בתוקף שכן מדובר ברכב השייך לבת

המשפחה.

המבקש צירף תצהיר, כנדרש וכן את רישיון הרכב נשוא הבקשה.

5. המאשימה התנגדה לבקשה. לדבריה מדובר במפגש עם שוטר, אשר חתום על ידי הנאשם, וכן, טענה כי אבדתו של הדוח אינה מהווה סיבה מוצדקת לביטול גזר הדין, כמו גם שהעונש אשר הושת על הנאשם הינו מעט מעל פסילת המינימום ולדידה מדובר בעונש ראוי.
כמו כן, סוברת המאשימה כי לא נגרם למבקש עיוות דין.
6. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:
האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.
השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.
טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03), פסקה 8:
"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."
7. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.
ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18) (להלן - רע"פ סאלם):
"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולבקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"
ובהמשך:
"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".
8. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 להב שמואל נ' מדינת ישראל (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 מוסברג עופר נ' מדינת ישראל (30.10.08).
9. בחנתי את טענותיו של המבקש:
10. בנוגע לטענה כי הדוח אבד, ועל כן לא ידע הוא על מועד הדיון, הרי שבאחריותו הדבר. הדוח נמסר לו ביד מידי השוטר והאחריות על התייצבות לדיון מוטלת אך ורק על כתפיו. המבקש חתם על ההזמנה לדיון בה מצויין מועד הדיון כאמור ובתגובתו הראשונית מסר לשוטר כי: "אני טיפלתי במה שהיה רשום לי בהארכה" ובכך למעשה ניכר כי ידע כי אין לרכב רישיון ולא כפי שציין בבקשה.
11. המבקש הגיש את הבקשה כשלושה חודשים לאחר מתן גזר הדין
12. בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ סאלם שלעיל:
"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה."
13. טענה כללית כי המבקש כופר בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדיקה ביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573/17 גיאר נ' מדינת ישראל (6.9.17).
- המבקש טען כי יגרם לו עיוות דין אולם לא פירט דבר מעבר לכך בניגוד לפסיקת בית המשפט העליון.
14. באשר לעונש, לצד עבירה זו ישנה פסילת מינימום של שלושה חודשי פסילה. המבקש כאמור קיבל ארבעה חודשי פסילה שהינו עונש הולם ובתוך מתחם הענישה לעבירה בה הורשע בכתב האישום.
15. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.
ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

16. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש, משלא לא שוכנעתי כי יגרם לנאשם עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו, משמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המבקש ולכן לא מצאתי הצדקה להעתר לבקשה.

17. הבקשה נדחת.

18. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז חשוון תשפ"ה, 17 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.